

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ ALBA IULIA

5918

No. _____

ION MINULESCU
ROMANȚE
PENTRU MAI TÂRZIU

46.522 C

~~ȘCOALA DE ÎNȚEBĂȚARE
PENTRU ÎNȚEBĂȚARE
BIBLIOTECA
No. 856~~

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
— CLUJ —

517.955

CULTURA NAȚIONALĂ

517955W

14
1995

11-3123

*Je fais le mouvement qui déplace les lignes :
Et jamais je ne pleure et jamais je ne ris.*

CHARLES BAUDELAIRE

Acest volum a apărut pentru prima oară, într'o ediție de 3000 exemplare, în anul 1908.

A doua ediție, apărută în anul 1910 și a treia apărută în anul 1922 au avut câte 5000 exemplare.

ROMANȚA NOULUI VENIT

STRĂINULE ce bați la poartă,
De unde vii
Și cine ești?...

Străinule de lumea noastră
Răspunde-ne de unde vii,
Prin care lumi trăiși coșmarul nepovestitelor povești
Și'n care stea gășiși culoarea decoloratei nebunii?...

De unde vin?...

De unde pot veni, când ochi-mi mai triști ca primele
regrete,

Par două candelă aprinse în cripta moartelor poete?
Priviți...

Sandalele-mi sunt rupte,

Iar toga ce mi-o dete-Apollo în noaptea când pornii
spre voi,

Abia-și mai flutură albastrul de-alungul umerilor goi.
Sunt gol —

Căci calea-mi fuse lungă

Și'n calea mea 'ntâlnii pe rând

Pe toți câți vrură să vă vândă podoabe noi ce nu
se vând,

Pe cei ce vrură să vă cânte romanțe noi,

Pe cei ce vrură

Să vă 'ndrumeze spre mai bine —

Spre-acel frumos întrezărit

În armoniile eterne

Dintr'un sfârșit
Și-un înfinit,

Pe cei ce v'au adus lumina,
Pe cei ce i-ați primit cu ură —
Și i-ați gonit cu pietre —
Pietre ce s'or preface 'n pedestale
In clipa când vă va învinge beția altor ideale!...

De unde vin?

Eu vin din lumea creată dincolo de zare —
Din lumea 'n care n'a fost nimeni din voi,
Eu vin din lumea 'n care
Nu-i ceru-albastru,
Și copacii, nu's verzi așa cum sunt la voi,
Din lumea Nimfelor ce-așteaptă sosirea Faunilor goi,
Din lumea cupelor deșarte și totuș pline 'n orice clipă
Din lumea ultimului cântec,
Purtat pe-a berzelor aripă
Din țarm în țarm,
Din țară 'n țară,
Din om în om,
Din gură 'n gură, —
Din lumea celor patru vânturi
Și patru puncte cardinale!...

Deschideți poarta dar,
Și'n cale

Ieșiți-mi toți cu foi de laur,
Iar voi ce măsuțați cu versul gândirile ce n'au măsură

Veniți în jurul meu de grabă,
Și'n cântul lirelor de aur,
Porniți cu mine împreună
Spre lumea 'n care nu-s castele cu punți și șanțuri
feodale,
Nici ruginite porți de-aramă la care bat cei noui
sosiți...
Veniți cu toți cât mai e vreme,
Și mai puteți cânta —
Veniți!...
Veniți să vă aprind în suflet lumina stînselor făclii
Și'n versuri fantasmagoria și vraja nouilor magii.
Iar cânturile voastre —
Cânturi, cu care azi cerșiți o pâine,
Să le'ncunun cu violetul aureolelor de mâine!...

Dar poarta a rămas închisă la glasul artei viitoare.

.....
Era prin anul *una mie și nouă sute opt*—îmi pare.

LA POARTA CELOR CARI DORM

Lui Dimitrie ANGHEL

HEI, cântăreț!...
Oprește-ți truditul pas...
Nu știi,

Că-acî'i sfârșitul celor ce-au început cei vii?...
Și nu știi că'n grădina din dosu-acestei porți
Incepe nouă, lumea sfârșită de cei morți?...

.....
Ești obosit — se vede.
Ce drumuri prăfuite
Bătătoriși, sărmane cercetător prin stele
De frumuseți bizare și armonii smintite?

Tu ce-ți târăști scheletul prin fața porții mele.
Ce nu găsiși în vieață, așteaptă să-ți dau eu:

Vezi poarta-aceasta verde?
E poarta mea...
De vrei
Să'nvești și tu povestea aleelor de tei
Sub care zac tăcute părerile de rău,
De vrei să-i știi pe nume toți morții ce-mi hrănesc
Cu trupul lor pământul grădinei,
Și de porți
Și tu ca alții 'n suflet respectul pentru morți;
Oprește-te la poartă și bate de trei ori...

.....
Bine-ai venit.

Privește ce tei bătrâni umbresc
Pe cei culcați sub stratul de iarbă și de flori!...
Și ce miros de vieață!...
Și teii, ce parfum
De sâhuri decoltate împrăștie pe-alee —
Or, tu cunoști parfumul de carne de femeie.
Nu?

Par'că-ai fi în parcul vreunui castel regesc
In care se serbează orgiile de seară —
Cei morți sunt înăuntru, iar viii sunt pe-afară!...

Pe câți grăbiți ca tine nu i-a oprit din drum
Grădina mea!...

Privește-î aleele de-aproape —
Nisipu-i praf de aur și'n frunzele de tei —
Verzi stofe de mătase, s'ascund ca și sub pleoape
Nu flori, ci ochi...

Privește-î...
Nu sunt și ochii *Ei*?...

Și-acum mai pleci?

Răspunde-mi, sărman cercelător
De frumuseți bizare și armonii smintite, —
Tu ce bătuși în vieață la poarta tuturor
Și nu 'ntâlniși în cale decât porți zăvorite!...

Iar cântărețul care plângea, strângând la sân
Chitara cu trei strune, răspunse:

— Nu...
Rămân!...

ROMANȚA NOASTRĂ

Sur ton beau tapis de poussière rose,
De poussière grise, de poussière blonde,
O ! route, rois ou pauvres, fous ou fiancés,
Cueilleurs de baisers ou cueilleurs de roses,
Sur ton beau tapis de poussière blonde,
Tout le monde, tout le monde, tout le monde,
Y a passé.

KLINGSOR

PE-ACELAȘ drum,
Mânați de-acelaș îndemn nefast al năzuin —
De-aceleași ne'înțelese-avânturi spre tot mai sus,
Pe-acelaș drum,
Pe unde erî, trecură poate
Străbunii noștri
Și părinții,
Pe unde unii după alții, drumeții trec de mii de ani;
Noi —
Căroră ni-i dat să ducem enigma vieții mai departe
Și doliul vremilor apuse
Și-al idealurilor scrum,
Pe-acelaș drum,
Vom trece mâine cerșind din țiterile sparte
La umbra zidurilor mute
Și-a secularilor castani!

Porni-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri...
Și'n calea noastră întâlni-vom

Pe cei bătrâni rămași în urmă —
Pe cei ce ne-or privi cu ochii în lacrimi, cum le
luăm 'naînte.

Iar noi —
Le vom ceti'n figură cum suferințele le curmă
În suflet sfintele avânturi
Și'n gură caldele cuvinte...

Dornî-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri...
Și'n calea noastră întâlni-vom —
O!... câte nu poți să'ntâlnești
Când drumu-î lung
Și nesfârșită e năzuința ce te mână
Tot mai departe
Și te poartă,
Ca și pe-un orb ținut de mână,
Spre'ntrezărite-*Aureole* —
Nimicuri scumpe pământești!...

Dornî-vom tineri ca *Albastrul* imaculatelor seninuri
Și mândri poate ca seninul albastru-al sângelui
regesc!...

Dar va veni o zi în care
Ne vom opri de-odată'n drum
Inspăimântați că'n urma noastră zări-vom pe-alții
cum sosesc,
Cum ne ajung.
Ne trec 'naînte
Și rîd că nu-î putem opri...

Da...

Va veni și ziua 'n care vom obosi

Și va veni

Un timp în care-al năzuinței și-al aiurărilor parfum

Ne va părea miros de smirnă,

Iar cântul Țiterelor sparte

Un *Psalms* cântat de-un preot gângav la căpătâiul
unei moarte.

Pe care nimeni nu o cunoaște...

Și-atunci, privind în urma lor

Ca cei ce n'au nimic să spună când nu pot spune
tot ce vor —

La umbra zidurilor mute

Și-a secularilor castani

Vom adormi ca și drumeții ce dorm uitați de mii
de ani!...

SPRE ȚĂRILE ENIGME

Lui ISER

UN șuerat prelung salută sosirea zorilor.
In larg
Un strop de purpură pătează albastrul violet
al mării,
Pe yacht semnalele aprinse în vârful primului catarg
Se stîng.
Și'n locul lor se 'naltă pavilioanele...
E ziuă!...

Și călătorii se deșteaptă pe bord,
Și ancorele grele,
Apar cu ghiarele'nclăștate ca'n spasmurile disperării
Și yachtul alb se mișcă-alene,
In juru-i albele inele
De apă,
Tremură și par'că voesc să-l țină'n loc.
Adio!...

Pornim...
In urma noastră portul și'ntregul țărnm,
Par un tablou
Pictat pe-o pânză ne'nramată...
Iar mai târziu, sărmanul port
Abiă și mai rotunjește'n zare conturul alb
Ca și-un cavou
Din care, morfii 'ncep să 'nvie —

Și yachtul nostru-î primul mort
Care-a'nviat!...

Suntem departe...

Departe...

Vântul ne sărută

Pe frunte,

Pe obraji,

Pe gură —

Și par'că ne cunoaște vântul...

Cu nevăzutele lui brațe, ne-arată drumul

Și ne 'nvață să ne ferim de sfatul zării,

Căci zarea-î veșnic prefăcută!...

Și apoi ne lasă când pricepe că noi i-am tâlmăcit
cuvântul!...

Plutim spre răsăritul unde se face prima dimineață!...

.....

Și yachtul alb,

Sfâșie'n două covorul apelor albastre,

Lăsând în urma lui o brazdă de spumă albă

Ce se 'ntinde

Ca și o punte uriașe

Pe care sufletele noastre

Se vor întoarce-acasă'n ziua când *uraganele* ne-or
vinde!

.....

Și așa pluti-vom toată ziua...
Și așa pluti-vom noaptea toată...
Și așa pluti-vom vreme multă —
Căci *prea mult*,
Nu e niciodată
Când ne'ndreptăm spre țări *enigme* —
Spre țări, în care, mâine 'n zori,
Găsi-vom poate-*Aureola* eternei noastre sărbători!...

ROMANȚA MARILOR DISPĂRUȚI

Lui Ștefan PETICĂ și Iuliu SĂVESCU

NOI suntem morți de mult...
Voi ne-ați uitat —
Și ne-ați uitat că nu ne mai vedeți.
Dar noi din umbra negrilor pereți
Adesea ori ieșim să vă'ntâlnim
Și'n visurile voastre retrăim
Ca și'n vieață
Câte-un vers ciudat
Din marele *Poem*, pe care voi
Ni l'ați plătit cu bulgări de noroi!...

Noi suntem morți...
Și totuș când pornim
Spre lumea voastră — lumea celor vii;
In negru gol al craniilor reci
Simțim
Vibrațiile-acelor armonii
Ce'nsuflețesc tăcutele pustii
In care voi ne-ați îngropat pe veci!

Noi.
Mulților ce nu ne-au înțeles
Le vom iertă — căci suntem morți acum.
Iar celor ce pășesc pe-al nostru drum
Le vom fi frați!...
O! fraților, cântați —
Căci noi de-ací din groapă v'ascultăm!...

Cântați frumosul îngropat de-acei
Ce n'au putut să-l re'nvieze 'n vers,
Cutreerați întregul *Univers*
Și'n cântecele voastre îngropați
Toți vechii Zei!

Iar mâine 'n zori, de-o fi să ne întâlnim
Pe-albastrele cărări, de unde azi
Noi vă privim —
O!.. Măine 'n zori de-o fi să ne'ntălnim,
Vă vom primi cu brațele deschise
Și-obrajii voștrii-adeșea ori scuipați,
I-om sărută —
Căci voi ne sunteți frați!...

ROMANȚA CELOR TREI ROMANȚE

MI-AM zis:

Voiu face trei romanțe...

Și'n trei romanțe 'mi voiu închide

Ca'n trei sicriuri de 'aramă, trei morți iubiți —

Trei clipe reci —

Ce'mi stau în suflet împietrite ca trei luceferi stinși
pe veci

Uitați în haos,

Ca pe-o cracă de chiparos trei crisalide...

Mi-am zis apoi:

Romanța primă

Voiu scri-o 'n gustul florentin —

Așa cum ar fi scris-o Dante când a zărit pe Beatrice

Și'n fiecare vers, voiu pune atâta aur,

Cât se zice

Că 'ngrămădiră credincioșii pe groapa primului
Creștin...

Pe-a doua,

Voiu sculpta-o 'n ritmul eroticilor lesbiane

Cu care 'n Lesbos cântăreții și legendarele nebune
Sărbătoreau pe blonda Venus.

Și'n fiecare vers, voiu pune

Carmin din buzele acelor ne-asemănite curtezane...

Iar pentru a treia,
Voiu alege tot ce-i mai trist —
Voiu scri-o așa
Ca'n versul ei, să plângă glasul tristeței nopților
polare
Și 'n versul ei voiu pune verde —
Un verde-negru — mort, —
In care,
Și-or îngropà pe veci speran a acei ce n'o vor
mai cântà...

.....

Mi-am zis:
Voiu face trei romante...
Dar azi, din aurul de-alt'dată
Și din carminul de pe buze,
Nu mi-a rămas decât o pată
De verde-negru, ce m'apasă ca și o piatră funerară
Sub care dorm, ca'n trei sicriuri,
Trei stinse-acorduri de chitară!..

R O M A N Ț A C H E I I

CHEIA ce mi-ai dat aseară —
Cheia dela poarta verde,
Am pierdut-o chiar aseară! . . .

Dar ce cheie nu se pierde ?

Cheia ce mi-ai dat aseară
Mi-a căzut din turn,
Pe scară,
Și căzând, mi-a stins lumina.

Cheia ce-am pierdut aseară
Am cătat-o ;
Dar pe scară,
Eră noapte ca și-afară —
Noapte ca sub bizantina
Cupolă de mănăstire
Când s'au stins pe la icoane
Lumânările de ceară.

Și-am rămas în turnul gotic —
Turnul celor trei blazoane :
Al Iubirii,
Al Speranței,
Și-al Credinței viitoare . . .
Și-am rămas în turnul gotic
Domn pe 'ntinsele imperii
Ale negrului haotic.

Și-au trecut de-aseară clipe,
Și-au trecut de-aseară ore,
Și-ale zorilor aripe,
Fluturatu-mi-au grăbite
Ca și clipele,
Trăite
Pe-albul treptelor sonore.

Și m'am coborât pe scară :
Dar pe cea din urmă treaptă —
Cheia ce mi-ai dat aseară —
Am găsit-o prefăcută
Intr'o cupă albă,
Plină,
Cu vin verde de cucută !

Și pe cea din urmă treaptă
Am înghenunchiat
Și-am plâns —
Căci pe cea din urmă treaptă,
Ca'ntr'o carte înțeleaptă,
Am cetit în fundul cupei
Naufragiul ce m'așteaptă ! . . .

ROMANȚA ZILELOR DE IERI

Ah, Seigneur !... donnez-moi la force et le courage
De contempler mon coeur et mon corps sans dégoût !
CHARLES BAUDELAIRE

TACI,

Să nu-mi deștepți tristețea amintirilor culcate
In sicriurile-albastre ale zilelor de ieri!...

Taci,

Să nu-mi deștepți în suflet, tragediile jucate
In aplausele mute ale 'ntâelor dureri!

Treci tăcut ca beduinul ce cutreeră nisipul,

Treci tăcut ca cel ce-și pune mâinile 'ncrucis pe
piept

Și să nu mă chemi pe nume —

Să-mi deștepți din piatră chipul

Sfynxului

Ce-ar vrea să-mi spună că e timpul să-l deștept...

Ocolește-mă cu groază ca pe-un stârv de om, ucis,

Nu de oameni,

Ci de mâna ne'ntrupatelor dorinți

Și pe piatra-mi funerară, nu ceti poemul scris

De-un nebun,

Adus de-aiurea de mulțimea de cuminti!...

Ocolește-mă cu groază...

Dar, oprește-te de-o parte

Să mă poți privi de-a'ntregul

Și să-mi spuî ce-ți par...

Eu sunt

Stropul vinului ce scade prin paharele deșarte

Și's romanța nesfârșită, căci arcușele s'au frânt!

ROMANȚA MORTULUI

PAZNICUL mi-a'nchis cavoul și-am rămas
afară 'n ploaie . . .
Paznicul mi-a'nchis cavoul și-am rămas
să-mi plimb scheletul

Pe sub sălciile ude,

Ce mă chiamă

Și se'ndoaie

Să-mi sărute golul negru ce-mi plutește în orbite,

Să-mi sărute alba frunte —

Fruntea ce-mi știa secretul

Aiurărilor trăite,

Și să-mi șteargă de pe oase picăturile de ploaie . . .

Paznicul mi-a'nchis cavoul și-am rămas în ploaie-
afară.

Și-am rămas să-mi plimb scheletul printre albele
cavouri

Unde-ai noștri dorm în paza lumânărilor de ceară —

Și-am rămas să-mi plimb scheletul pe potecile pustii

Și pe crucile de piatră să cetesc ce-au scris cei vii

Și am cetit . . .

Din depărtare, vântul mi-aducea ecouri

Ne'nțelese, de orchestră

Și de voci cântă 'n cor —

Cei ce-aveau să moară mâine, beau în cînstea
morților! . . .

Vântul mi-aduceà ecoul buçuriilor din lume
Iar „*regretele eterne*“ scrise'n josul unui nume,
Lăcrămau,
Ducând în albul picăturilor de ploaie
Aurul lipit pe cruce! . . .

Printre albele cavouri
De sub sălciile ude,
Ce mă chiamă și se'ndoaie
Să-mi sărute alba frunte,
Rătăcesc de-atâta vreme —
Paznicul mi-a'nchis cavoul și-am rămas de-atunci
afară! . . .

Unde-i paznicul?
Să vină,
Să mă vadă,
Să mă cheme,
Să-mi deschidă iar cavoul
Și s'adorm din nou în paza lumânărilor de ceară! . . .

ROMANȚA MORȚII

RĂSUNĂ'N poarta veche trei lovituri
Ce par
Trei ne'nțelese vorbe desprinse dintr'un vers...
Răsună'n poarta veche trei lovituri
Ce par
Trei ne'nțelese versuri dintr'un poem barbar!...

Pe verdea balustradă a'naltului balcon
Te plecî spre călătorul necunoscut ce bate,
În timp ce două brațe se'nalță spre balcon
Ca două negre umbre de turnuri crenelate,

Spre verdea balustradă a'naltului balcon
Se'nalță două brațe;
Iar umbra lor pe zid,
Se leagănă ca două chei negre, descântate
Cu care Vrăjitorii
Și Parcele
Deschid
Zăvoarele'ncleștate în porțile'ncuiate...

Pe verdea balustradă a'naltului balcon
Te plecî spre călătorul necunoscut, ce bate
Și'trebi:
— «Cine-î acolo?
«De unde vii?
«Ce vrei?...»

Dar voacea-ți la vederea demonicelor chei
Se stinge ca refrenul unei balade-uitate...

— «Cine-i acolo?»

— «Nimeni...»

— «De unde vii?»

— «Nu știu...»

— «Ce vrei?»

— «Nimic...»

Și vocea ce ți-a răspuns, îți pare
Că-i vocea ta;
Și totuș, simți bine că nu are
Nici sborul,
Nici căldura din vocea de om viu.

E vocea ta —

E vocea tăcerii ce cuprinde
Intreaga balustradă a'naltului balcon
Ca și o funerară făclie, ce s'aprinde
In mâna unui Rege
Și'n preajma unui Tron.

Și'n timp ce'n poarta veche, trei lovituri te chiamă
Ca trei refrenuri triste de cântece uitate —
In timp ce-ai vrea să afli în poartă cine-ți bate;
Adormi, proptindu-ți fruntea pe cheile de aramă
Păstrate 'n negre turnuri de piatră, crenelate...

ROMANȚA CORBULUI

DE țarmu 'nalt și drept —
Hotarul, de unde 'ncepe necuprinsul
Imperiu-al apelor albastre
cu atâtea felurimi de pete —
Al apelor ce dimineața, sunt verzi,
Iar seara violete;
Pe țarmu 'nalt și drept
De unde
De-atâtea veacuri, neînvinsul
Granit,
Cu ochi de *Sfinx*, privește
Spre Zeii mării 'nfuriați;
Un corb, a poposit spre seară,
Și-așà, cum stà pe malul mării
Orbit de-albastrele noianuri,
muiate 'n purpura 'nserării,
Păreà sositul care-așteaptă să vină și-alți întârziati...

Și'n seara-aceea 'n care-apusul păreà mai trist ca'n
alte seri
Iar soarele păreà că pleacă să nu mai vină niciodată,
M'am dus să-mi plimb pe țarm, uritul,
Și biata-mi inimă 'mbibată
De-amaru-otrăvilor sorbite din gura amantelor de
ieri...

Dar corbul mi-a ieșit în cale. . . . .
. . . . .

De țărnel mării'nalt și drept,
Ca și pe o margine de groapă,
veghià un cioclu 'naripat,
Și cioclul m'a privit o clipă,
A dat din aripi,
Și-a sburat...
Și par'că mi-a șoptit în treacăt:
— „Bine-ai venit de când te-aștept!”

ROMANȚA CELOR CE SE VÂND

SE'ngroapă soarele'ntr'un nor —
O, negrul nor ca și mormântul
Inșelătoarelor ce mor
Neplânse de amanții lor!

Pe la ferestre'și plânge vântul
Tomnaticele-i vești
Pe când,
Din strunele de-aramă,
Cântul
Chitărelor,
Iși ia avântul.

Și fără voie,
Rând pe rând.
O ceată de amanți artiști —
Toți neînțeleși și mari, toți Chrisți —
Iși plâng trecutul fredonând
Romanța celor ce se vând.

ROMANȚA PELELINULUI

SUNT obosit de drum și-aș vrea
Să dorm trei nopți,
Trei vieți în șir,
Culcat pe-un așternut,
Așa,
Cum dorm culcații 'n cimitir...
Ca sfinții palizi din altare,
Cu pumnii 'ncruciați pe piept,
Din somnul fără deșteptare
Aș vrea să nu mă mai deștept...

Cei ce-au pornit 'naintea mea
Bătătorind poteca lungă
Și au năzuit ce nu eră
In rostul vieții scris s'ajungă,
Ce-î ce-au pornit, cu mii de ani
'Naintea mea pe-acelaș drum:
Au adormit pe sub castani
De mult
Și dorm uitați și-acum.
Și dintre cei porniți cândva
Mânați — spre-aceleași înnorate
Și mute zări — de-aceeaș stea;
Un singur pelerin mai bate
La poarta liniștei...

El pare
Că'ndurerat ca Prometheus
E mort de mult și... tot nu moare —

Și pelerinu-acel, sunt eu!...

S O N E T

IN țara mea, tot cerul pare-o pată
De sânge, scurs din rana unui soare
Ce-abiă 'și deschide ochii'n zări; și moare
Ca cei mușcați de-o gură'nveninată!

In țara mea, pe marea frământată
n aiurări de vânturi funerare,
Nu vezi plutind corăbii albe'n zare
Purtând pe bord plecații de-altă dată!...

In țara mea, nu's flori ca 'n altă țară
Și cântece de dragoste nu sunt;
Și'n țara mea — tăcuți ca'ntr'un mormânt —

Cei vii și-așteaptă rândul ca să moară;
Pe câtă vreme morții... Cine știe?...
Așteaptă-o zi ca'n alte țări să'nvie!...

P E L E R I N I I M O R Ţ I I

E cârciuma plină de oameni străini —
De oameni ciudați ce vin de departe,
De unde, ei singuri, să spună nu știu...

De unde veniți, pelerini?
Din care cetate cu porțile sparte —
Din care pustiu?...
De unde veniți pelerini?...
De unde veniți cu sandălele rupte,
Cu hainele sdrențe și fețele supte
Și albe, de par'că
Vă temeți de pumnul de care fugiți,
Să nu vă ajungă și iar să vă'ntoarcă
În țara în care n'ați vrut să trăiți...
Cu ochii albaștrii, ca albastrul senini.
De unde veniți pelerini?...

Ei tac...
Să răspundă nici nu vrea;
Iar cârciuma pare o criptă,
Și'n ea
Ciudați străini cu sandălele rupte,
Cu hainele sdrențe și fețele supte,
Cu brațele goale și umerii goi,
Iși trec dela unul la altul paharul,
Și'n flacăra scurtă, ce-o scapără-amnarul,
Par niște strigoi...

Ciudate ființe, bizari pelerini,
Cu ochii albaștrii, ca-albastrul senini,
Spre care cetate pornirăți -- armată
De oameni cu cranii și mâini de schelete,
Cu fețele albe ca albul perete,
Și gura 'ncleștată?...

Ei tac...
Să răspundă nici unul nu vrea...
Pe cer o lumină s'aprinde, și-o stea
Coboară și'n sute de stele se'mparte...

Și'n clipa aceea, tăcuții strigoii
Se scoală grămadă, ca'n ziua de-apoi,
Și pleacă cu toți mai departe...

IN TEMPLUL LINIȘTII

IN sfeșnicile vechi de-aramă
Descresc trei lumânări de ceară, —
Descresc ca nopțile spre vară.
Și'n sfeșnicile vechi de-aramă
Trei flacări par'că se dăstramă
In' fire lungi de foc ce cresc
Din lumânări până'n tavan
Și scriu verseturi din *Coran*
De-alungul templului turcesc...

Trei credincioși desculți se'nclină
Proptindu-și frunțile'n covor —
Și par'că's trei bolnavi ce mor...
Trei credincioși desculți se'nclină
Și'n simfonia de lumină
Ce-și plimbă petele pe geamuri —
Când verzi, când purpure, când blonde —
Par trei corăbii vagabonde
Ce-adorm în legănări de valuri...

Și'n templul liniștii ce pare
Un sarcofag păgân, enorm
Toți *Muezinii* par'că dorm...
Și'n templul liniștii, în care
Groiul fum de lumânare

Miroase a cranii desgropate —
Din sfeșnicele vechi de-aramă
Trei flacări pâlpâind te cheamă
S'adormi sub ele'ntîns pe spate!...

N O C T U R N Ă

IN noaptea-aceea, luna păreà un cap de mort
Tăiat de ghilotină și aruncat, în Mare —
Un cap purtat de valuri și'n marșuri funerare
Rostogolit spre farul ce scânteia în port.

În noaptea-aceea, luna păreà mai rece chiar
Decât în clipa'n care, Cristos învinețise
Ca ori-ce om pe cruce, când somnul fără vise
Sfârșia balada celui mai sfânt de pe Calvar.

Și'n noaptea-aceea luna păreà un gol enorm --
Cavou săpat în spațiu de uriașa mână
A celei ce'n viață ni-e singura stăpână
Și rând pe rând ne-adoarme ca și pe cei ce dorm.

P E D U N Ă R E

...emportant vers tes havres
Tes cargaisons de bois, de houille et de cadavres.

PAUL VERLAINE

SE duc pe Dunăre la vale
Caice'n roz și'n alb vopsite...
Se duc pe Dunăre la vale
Cosciuguri albe, plutitoare
Pe negrul apelor murdare...

Departe'n zare, neclintite,
Pădurile de sălcii par
Castele negre feudale
Ce-și spală'n apele murdare
Tristețea zidului murdar.

Se duc pe Dunăre la vale,
Grăbiți și fără de popas,
Matrozii triști ce poartă'n glas
Tăcerea albelor spitale.

Se duc pe Dunăre la vale
Ca șirul de cocori pribegi
Pe-albastrul fără de hotare...
Se duc pe Dunăre la vale
Coșciuguri albe plutitoare...
Și'n negrul apelor ce poartă
Noroiiu omenirii 'ntregi
Sub caldul buzelor astrale
Re'nvie par'că-o lume moartă...

T O M I S

PE mare'n asfințit . . .
Și vântul,
Ne poartă pe-aurul cărării
De soare —

Cărare ce-ar legă pământul
Cu golurile verzi din zăre
Muiate'n purpura 'nserării . . .

Din larg, pe norul alb, ce pare
Ruina vechilor palate
Egiptiene,
Pe zidurile-i tapetate
Cu stofe-albastre și covoare,
Plutesc spre noi, nenumărate
Inamoratele Sirene . . .

Iar noi,
Porniți 'n căutarea
Frumosului nepus în rîme —
Trei vagabonzi certați cu marea
Că nu-i coboară 'n adâncime —
Ne'ncîhidem pleoapa obosită
Și'n chipul rugilor târzii,
Intindem brațele spre astrul
Ce ca o pasăre rănită
Iși moaie purpura'n albastrul
Crepuscularei agonii.

S O S E S C C O R Ă B I I L E

S O S E S C corăbiile,
Vino,

Să le vedem cum intră'n port —
Să le vedem cum obosite de-atâta luptă cu furtuna,
Iși lasă ancorele grele, să cadă una câte una,
Așa cum fiecare par'că și-ar îngropă câte un mort!...

Sosesc cu pânzele umflate,
Ca niște sâhuri de femeie
Pe care-o buză pătimășe le-a'nvineșit de sărutări
Și par'că-aduc cu ele'ntreaga splendoare-a vechilor
serbări

In cînstea lui Neptun —
Temutul stăpân al mărilor Egee.

Și-așa cum vin misterioase ca niște Sfinxi purtați de
Mare

Și intră'n port triumfătoare ca cei ce luptă și înving;
Par niște magi bătrâni ce poarte secretul vrăjilor
ce stîng

Făclia vieților muncite de visul vieții viitoare.

ROMANȚA CELOR TREI CORĂBII

PORNIRĂ cele trei corăbii . . .
Spre care țărni le-o duce vântul ? . . .
Ce porturi tainice,
Ascunse cercetătoarelor priviri,
Le vor vedea sosind mânate de dorul tristei pri-
begiri ? . . .
Ce valuri nemiloase,
Măine,
Le vor deschide'n drum mormântul ? . . .

Porniră cele trei corăbii purtând în pânțele lor
Grămezi de aur,
Chihlibare,
Smaralde verzi
Și-opale blonde ;
Iar sus pe bord,
Tristețea-acelor romanțe veșnic vagabonde,
Cântate,
Azi, în drum spre *Poluri*,
Iar mâine'n drum spre-*Equator* ! . . .

Porniră cele trei corăbii . . .
Și-abia se mai zăresc —
Se 'ngroapă
În golul zărilor pătate de violetul inserării ;
Iar albul pânzelor înlînse,
În cenușul depărtării
Zidește trei mauzoleuri în care dorm cei duși pe apă.

Porniră cele trei corăbii...
Și'n urma lor rămase portul
Mai trist ca muntele *Golgotei* însângerat de-un' asfințit,
Și'n urma lor,
Pe cheiul umed,
Un singur albatros rănit
Mai stă de pază
Ca Maria
Venită să-și vegheze mortul!...

ROMANȚA CELOR TREI GALERE

ÎN rada portului —

La cheiul, pe care astăzi cresc castanii,
In rada portului ce pare o lacrămă-a Mediteranei

Dorm trei galere ancorate de zeci de ani,

Dorm trei galere

Ce poartă'n pupe încrustate

Trei nume spaniole :

Xeres

Estremadura

Și-Alicante . . .

Dorm tristele galere . . .

Anii,

Le-au putrezit pe jumătate

Și lanțul ancorelor grele

Le-au ruginit de mult în apă.

Furtunele fără de număr

Le-au înnecat răsbunătoare

Matrozii, unii după alții,

Iar căpitani,

Dorm fiecare 'n câte-o groapă săpată 'n câte-un
fund de Mare ! . . .

Și-așa cum dorm nedespărțite ca trei tovarășe de
luptă —

Ca niște suveniruri smulse îndepărtatului trecut ;

Par trei sicriuri profanate

Din care morții-au dispărut
Cu'ntrregile comori de aur
Și pietre scumpe —
Adunate
De cei ce le mânau pe-Atlantic,
Din țarm în țarm,
Din val în val,
De cei ce le-ancorau cu grijă pe coasta-Antilelor
bogate
Și'n urmă le'ndreptau cu grabă —
Ca niște pasări albe'n sbor —
Din insula San-Salvador
Spre Spania —
Spre taciturnul și lacomul Escurial!

O C T O M B R E

I N parcul presărat cu statui
De Nimfe,
Fauni
Și Sylvani.
De-alungul celor trei alei
De plopî,
De tei
Și de castani,
Pe băncile vopsite'n verde
Și pe nisipul galben-șters,
Multicolorele covoare de frunze veștede s'aștern
In ritmul vântului de toamnă,
Ca'n ritmul unui ultim vers —
Un vers cu care se sfârșește un cânt dintr'un Poem
etern.

O ctombre, curtizana pală, cu-obraji fardați
Și buze supte,
O ctombre, — amanta celor cari pornesc să nu se
mai întoarcă,
O ctombre-a poposit în parcul cu-alei cotite
Și'ntrerupte
De visătoarele bazinuri
Pe-albastrul căroră — o barcă —
O frunză veștedă și-așteaptă întârziatele surori...

O !... ne'ntreputa disonanță de schingiuri ce-ți dă
fiori!...

O !... nesfârșitele regrete abia șoptite!...

Cine trece

Prin parcul presărat cu statui,

De-alungul celor trei alei,

Se'duioșează ca de plânsul idolatratelor femei!...

Și-azi parcul unde altădată veneau *Boemii* să-și aștepte
Necredincioasele *Boeme*, —

Azi parcul ce pareà alt'dată

O filă ruptă din romanul nemuritorului *Murget*,

Iși pleacă brațele uscate

Precum prin albele spitale.

Iși pleacă brațele bolnavii ce plâng —

Și nu știu pentru ce...

Și'n timp ce vântu-i smulge fardul

Și-l spulberă în largi spirale,

Octobre, curtizana pală, coboare ultimele trepte!...

ROMANȚA CELUI CE S'A 'NTORS

TĂCEȚI voi toți din jurul meu,
Vă rog tăceți —
Că's obosit,
Și-aș vrea să dorm,
Și-aș vrea să mor,
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor
Ca cei ce's morți de mult!...
Tăceți
Vă rog tăceți...

Ăbiã sosit,
Voi mă 'ntrebați pe unde-am fost!...
O, de-ați ști voi, ce drumuri lungi,
Ce fund de zări
M'adăpostiã pribeag mereu tot pe-alte mări!...
O, de-ați puteã porni și voi
Pe unde-am fost!...

Să rătăciți ne'ntrebători
Și ne'ntrebați.
Să vânturați pământul tot — în lung
Și'n lat,
Și fund de văi
Și vârș de munți, necercetat,
Să cercetați
Ne'ntrebători
Și ne'ntrebați.

O, de-ați putea 'ntâlni și voi ce-am întâlnit —
Femei cu ochi frumoși de bronz
Și guri de-argint,
Ce le-am iubit,
Și le-am iertat, —
Căci toate mint,
Cum i-au minșit
Pe toți pe câți 'i-au întâlnit!

O, de-aș putea să vă spun tot...
Dar nu —
Plecați...
Că's obosit —
Și-aș vrea să dorm
Și-aș vrea să mor
De-ar fi să pot muri curând și mai ușor!...
M'ați ascultat —
Vă mulțumesc...
Acum plecați.

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

CA să-ajung până la tine, i-am zis calului:

— «Grăbește...

Pune-ți aripă ca în basme,

Și te'nalță până'n nori...

Tot mai sus,

Tot mai departe —

Ca șireagul de cocori

Ce plutește colo'n zare!...

Haide calule, grăbește!...»

CA să-ajung până la tine, i-am zis vântului:

— «Dă-mi mâna

Și târăște-mă cu tine până unde poți pătrunde —

Până'n zarea 'nsângerată unde soarele s'ascunde...

Ca s'ajung cât mai de grabă.

Haide, vântule, dă-mi mâna!...»

CA să-ajung până la tine, i-am zis morții:

— «Mergi 'nainte

Și cosește-mi fără milă tot ce-i viu

Și'mi ține calea...

Netezește-mi munții 'n zare

Și-umple-mi de cadavre valea

Dintre ea și mine —

Moarte, haide moarte, mergi 'nainte!...»

Ca să-ajung până la tine,
Pentru tine-au obosit
Calul,
Vântul,
Moartea —
Toate mi-au făcut pe voie;
Dar...
Dintre cutele perdelei, ochii-ți verzi nu'mi mai răsar
Strunele chitarei 's rupte
Și...
Romanța s'a sfârșit!

M U L T   A Ş T E P T A T E I . . . .

DE când te-aştept!...

Sunt ani...

Şi anii, ce lungi îţi par când n'ai cu cine
S'ascuţi ciudatele romanze ce plâng viorile streine;
Şi violetele apusuri, ce triste'ţi par când n'ai cui
spune

Ce'nşiorări plutesc în zare

Şi'n plânsul celor patru strune!...

. . . . .

Te-am aşteptat la'n crucişarea potecilor
pe cari all'dată

Mult aşteptatele amante soseau grăbite să-şi sărute
Amanţii

Ce-aşteptau în umbră, tăcuţi ca nişte statui mute...
Şi câte primăveri dearândul, castanii roşii nu'mi
vestiră

Că nimeni n'a trecut pe-acolo

Şi'n zare nimeni nu s'arată...

Te-am aşteptat pe ţarmul mării —

Pe ţarmul 'nalt ca şi terasa

Castelului regesc, pe care, un prinţ şi-ar aşteptă
mireasa...

Dar valurile ştiutoare de soarta celor ce porniră

Spre ţarmul unde stam de strajă,

Când le 'ntrebai ce ştiu de tine;

Imi spuseră c'aștept zadarnic...
Și azi viorile străine
Ce-mi plâng ciudatele romanze mai trist de cum le
plânse ieri,
Par lacrimi picurate'n cupa netâlmăcitelor dureri...

A C E L E I C A R E V A V E N I

DE unde vii,
Și'n care prea fericită țară
Văzuși lumina zilei — tu, albă ca și-o zi?...
Și ce nebune vânturi spre mine te purtară,
Ce barcă răătăcită, te-aduse pân'aci?...

De ce plecași din țara, în care palmierii
Tremurătoare umbre își culcă pe nisip?
Nu-ți fu de-ajuns pustiul cu lacrămile serii,
Și nu găsiși pe-aiurea să-ți plimbi ovalul chip?

Or nu știuși că'n țară, la mine,
Nu's nici cânturi,
Nici flori de lămâiță?...
Ămanții și-au vândut
Orgiilor —
Și corpul
Și sfintele avânturi
Și-azi totu-i mort și putred în carcera de lut!...

.....

Cu mâini subțiri și albe ca mâinile de sfântă
Pictată pe-un perete de templu bizantin
Și ochi pătați de-otrava privirei ce'nspăimântă —
Ochi verzi ca apa moartă
Și morți ca negrul *spleen*,
Veniși aducătoarea de cântec și lumină
Să-mi ușurezi povara fatalului Calvar,

Să-mi reclădești o lume cu-o boltă mai senină
Și să mă smulgi din ghiara supremului coșmar...

Dă-mi mâna dar și du-mă cu tine,
Du-mă 'n țara
In care palmierii — stăpâni peste pustiu,
Cu brațele deschise ne vor primi 'n Sahara
Iubirilor născute din goluri de sicriu!...

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

Que la mort ne nous ait qu'ivres morts de nous-mêmes.

JULES LAFORGUE

ÎN tine'mi pun toată speranța

Și-ți zic :

— De-acum pentru mine fii totul,

Iar eu,

Voiu fi pentru tine acelaș ateu,

Ce-așară de tine nu crede'n nimic.

Fii totul —

Trecutul cu morții de ieri

Ce dorm la răspântii de sălcii umbriți

Și ziua de *mâine* cu noii veniți

Ce râd pe mormântul defunctei *Dureri*...

Spre norii de-aramă, pe'naltele scări

Urca-vom —

Din goluri, în goluri pribegi

S'ajungem în țara, în care sunt regi :

Nimicul.

Eternul,

Și-*Albastrul* din zări!...

Și-acolo'n grădina în care nu cresc

Decât mătrăgune,

Cucute

Și laur ;

Sorbi-vom cu sete din cupe de aur

lubirea topită'n *Albastrul* ceresc!...

O D E L E T Ă

I N cinstea ta, —
Cea mai frumoasă și mai neună dintre fete,
Voiu scri trei *ode*,

Trei *romante*,

Trei *elegii*,

Și trei *sonete*.

Și'n cinstea ta, —

Cea mai cântată din câte'n lume-au fost cântate,
Din fiecare vers voiu face câte-un breloc de-argint,
în care

Gândirile-mi vor stă alături ca niște pietre nestimate
De-apururi încrustate'n bronzul unei coroane
princiare!...

Din țara'n care dorm de veacuri vestiți *Faraoni*,

Din țara,

În care *Sfinșii* stau la vorbă cu Nilul sfânt

Și cu *Sahara*,

Din țara'n care palmierii

Vestesc pustiului furtuna

Și caravelor pierdute

Că nu se mai întorc nici una,

Din țara asta minunată,

Tăcută,

Tristă

Și bizară,

Îți voi aduce trei smaralde nemai văzute'n altă țară.

Trei perle blonde pescuite de *Negrii*'n golful de *Aden*
Și trei rubine'nsângerate, ascunse toate'ntr'un refren
De *Triolet*,
Pe care nimeni nu-l va înțelege, — fiindcă nu-i
In lume, nimeni să'nțealegă simbolul *Trioletului*!...

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

NU-I nimeni, nimeni să-ne vadă și să ne-auză—
Nu plecà.
Dă-mi degetele-ți inelate să le sărut ca și-al-
tădată,

Dă-mi degetele-ți inelate —
Poeme'n pietre nestimate
Vroi să le'nvăț pe dinafară și să le cânt,
Dă-mi mâna toată
Căci nu-i în tot salonul alta, așa, la fel cu mâna ta.

Rămâi cu mine toată seara...
Ce-ți pasă dacă-o să sfârșească
Orchestra valsul!...

Tu nu știi

Că nu-i în tot salonul altul la fel cu mine să iu-
bească?

Și nu mi-ai spus chiar tu, că'n versuri

Găsești mai multe armonii,

Decât în searbedele-acorduri, în tactul căroră, își
poartă

Amanta, doar acel, pe care

Erato l'a trecut de partea mulțimei mute,

Călătoare

Prin viață ca și cântărețul purtând sub braț chitara
spartă?...

Deschide-ți brațele — altarul, în care mă'nchinam
al'tdată,

Deschide-ți brațele și prinde-mi în ele brațele-obosite,
Apleacă-ți gura'nsâgerată
Și sărutările'ți păgâne, înseamnă-le pe obrazu-mi pal.
Inseamnă-le la rând, să-mi steè pe veci, de pază
Neclintite
Ca pasările legendare pe malul lacului *Stymfal!*...

C E L E I M A I A P R O A P E

DE ce-ți sunt ochii verzi —
Coloarea wagnerianelor motive,
Și părul negru ca greșeala imaculatelor fecioare?
De ce-ți sunt buzele pătate de violete trecătoare?
Și mâinile de ce-ți sunt albe ca albul tristetelor altare
Din Babylon,
Sau din Ninive?

De ce când plângi,
In plânsu-ți moare o'ntreagă lume de petale
De trandafiri,
De chiparoase,
De nuferi albi
Și crisanteme?...
De ce când plângi,
Cu tine plânge tristețea blondelor opale,
Iar torțele aprinse'n umbra castelelor medievale
Se sting suflate ca de groaza demoniacelor blesteme?...

De ce când cânți.
Cu tine cântă un înfinit de armonii
Ce năvălesc tumultuoase
Din golul zărilor,
Din astre,
Din sborul pasărilor albe,
Din fundul mărilor albastre,
Din lumea morților,
Din lumea părerilor de rău târzii?

Și când stai ochi în ochi cu-amanții — poeți,
Ce-ți cântă ochii,
Părul,
Și buzele
Când te'nfioară cuvintele ce n'au fost spuse,
Când în penumbra violetă a trioletelor apuse
Pui într'o cumpănă Minciuna
Și într'altă cumpănă-Adevărul;
De ce te pleci spre cel mai tânăr dintre poeți,
Și-i strângi cu sete
In palme capul, ca într'o ghiară de vultur însetat
de sânge,
Și dinții tăi,
De ce-i pictează în rozu-obrajilor,
Motive
Asiriene,
Din poemul trăit de sfintele poete
In noaptea-altarelor păgâne
Din Babylon
Și din Ninive? . . .

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

CĂ ne iubim și-o știe lumea toată,
E-adevărat;
Dar cât ne vom iubi;
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști . . .
Și nu v'a ști-o niciodată . . .

. . . . .

Ne-am cunoscut în țara'n care-alt'dată
Manon Lescaut iubi pe *Des Grieux*
Intr'un amurg de toamnă, orchestrată
In violet,
In alb,
In roz,
Și'n *bleu*.
Și ne-am iubit întâia oară 'n parcul
In care Nimfele de marmoră privesc
Cu ochii 'ntrebători, către peluza
Pe care-un Zeu își pregătește arcul
Să'și bată joc de cei ce-l ocolesc . . .
Și ne-am iubit . . .
Ți-aduci aminte? . . .
Bluza —
O, dantelata-ți bluză decoltată
Părea o togă albă, sfâșiată
Pe sânul unei Venere ce moare!
Și ne-am iubit cu-atâta nebulie

Că statuele albe ne-au privit
Cu ochi geloși,
Iar zeul a' mpietrit
In mână cu-o săgeată-otrăvitoare !...

Și ne-am iubit,
Și-azi toată lumea știe
Că ne iubim . . .
Dar cât ne vom iubi ;
Nici noi nu știm,
Nici lumea nu va ști !

C E L E I C A R E T R E C E

TU pari o statuă turnată, nu'n bronz etern,
C'nt'r'un metal,
Ce până astăzi n'are încă

Nici preț,

Nici nume,

Nici culoare —

Metal bizar, din care-artistul

Creă'n suprema inspirație

Icoana ultimei religii

Și-a ultimului ideal!

Tu pari o statuă furată de-amantul tău dintr'un
muzeu

În care'n vremile de-alt'dată

Veneau bătrâni să ți-se'nchine

Ca Pajii —

Ce mureau sub ochii răutăcioaselor Regine

Sau ca Martirii'n adorarea trimisului de Dumnezeu!

Și-așa cum treci îngândurată de-alungul străzilor
pusti —

De-alungul străzilor păfate de'nsângerări crepusculare;

Tu pari o Venus dela Millo

Ce'si cată brațele

Pe care

Cei morți le-au luat cu ei în groapă

Să nu le lase celor vii . . .

C E L E I C A R E P L E A C Ă

TU crezi c'a fost iubire-adevărată . . .
Eu cred c'a fost o scurtă nebulă . . .
Dar ce anume-a fost —
Ce-am vrut să fie,
Noi nu vom ști-o poate niciodată . . .

A fost un vis trăit pe-un țărm de Mare,
Un cântec trist adus din alte țări
De niște pasări albe, călătoare,
Pe-albastrul răsărit al altor mări —
Un cântec trist adus de marinarii
Sosiți din Boston
New-Port
Și New-York,
Un cântec trist ce-l cântă-ades pescarii,
Când pleacă'n larg și nu se mai întorc
Și-a fost refrenul unor triolete
Cu care-alt'dată un poet din nord,
Pe marginile albului fiord,
Cerșia iubirea blondelor cochete . . .

A fost un vis,
Un vers,
O melodie

Ce n'am cântat-o poate niciodată . . .

Tu crezi c'a fost o iubire-adevărată ? . . .

Eu cred c'a fost o scurtă nebunie !

TREI LACRĂMI RECI DE CĂLĂTOARE

S -Al să mă uiți, —
Că prea departe
Și prea pentru mult timp pornești !
Și-am să te uit —
Că și uitarea e scrisă'n legile-omenești.

.....

Cu ochii urmări-vei țărnul, topindu-se ca noru'n zare
Și ochii-ți lacrăma-vor poate
Trei lacrămi reci de călătoare ;
Iar eu pe țărnm
Măhnit privi-voiu vaporu'n repedele-i mers
Și'nțelegând că mi-ești pierdută,
Te-voiu plânge'n ritmul unui vers.

Și versul meu,
L'o duce poate vre-un cântăreț până la tine,
Iar tu —
Cântându-l ca și dânsul,
Plângându-l poate ca și mine,
Te vei gândi la adorata în cinstea căreia fu scris
Și-uitând că m'ai uitat ;
Vei smulge din cadrul palidului vis
Intunecatu-mi chip,
Ca'n ziuă când te-afundă vaporu'n zare
Și când din ochi lăsaî să-ți pice
Trei lacrămi reci de călătoare !

C E L E I Î N V I N S E

C E glas de clopot —
O, ce glas de clopot spart și răgușit!...
— Nu-l mai cunoști?
E-acelaș glas ce ți-a urat — sunt ani de-atunci —
„Bine-ai venit“.

Ți-aduci aminte cum sună
Ca'ntr'un ajun de sărbătoare?
Sună ca'n zilele când moare
Cineva —
Sună ca și-azi ne'ncrezător
In viitorul morților!...

Ascultă-l bine —
Tu ce porți în păr cununi de flori crescute
Pe țarmul mărilor străine,
Ascultă-l bine —
Tu ce porți în ochi opalele'ntristării
Topite'n lacrimi verzi de Mare,
Ascultă-l bine —
Tu ce porți pe buze purpura'nserării
Și'n glas cântări crepusculare,
Ascultă-l bine...

Ascultă-i notele de-aramă ce-ți par acum necu-
noscute
Și-ți amintește seara'n care —

Sunt ani de-atunci —
Ca și-astă seară,
Veneam tăcuți ca *primii oameni*
Pe drumul celor dați afară
Din raiul primei fericiri...

E-acelaș clopot de-altă dată —
E-acelaș grav prooroc ce'mparte
Drumeșilor,
Netâlmăcite
Și cobitoare prorociri!...

.....

Și-acum dă-mi mâinile,
Dă-mi ochii,
Dă-mi gura,
Dă-mi vieața toată —
Sărmană 'nvinsă, dă-mi trofeul victoriei,
Iar mâine 'n zori,
Fii liberă din nou
Și 'ntoarce din drum pe noii 'nvingători!...

ROMANȚA AMANTELOR DE IERI

Ou sont nos amoureuses ? ...
Elles sont au tombeau.

GERARD DE NERVAL

AMANTE cu ochi verzi,
Amante cu ochi adânci ca fundul zării
Și buze calde 'nsângerate
Ca-albastru'n ceasul înserării;
Voi ce-ați murit de mult și totuș nu v'ați găsit încă
mormântul,
Sub ce ferestre'n veci închise și cu perdelele lăsate
Mi-ați îngropat de-apururi cântul ?

Amante cu ochi verzi, amante cu ochi adânci ca
fundul zării!...

De vatra sufletelor voastre, sărmană vatră funerară —
Mormânt de palîmi potolite —
In lungi acorduri de chitară
V'am presărat garoafe roșii ca niște buze 'nsângerate
Ce-ar vrea să re'nvieze morții din vechi coșciuguri
putrezite
Prin ciuiturile uitate,

De vatra sufletului vostru, sărmană vatră funerară,
Jertfitu-mi-am credința'n stele și'n ochii voștri verzi!
Eram
Duhovnicul ce v'ascultasem
Și de trecut vă deslegam —

Eram un Christ copil ce moare negându-și biblia
barbară

In spasmurile 'nfiorării și'n caldul vis ce-l întrupasem
Pe șase strune de chitară...

Amante cu ochi verzi, amante cu ochi adânci ca
fundul zării...

Sub ce ferestre'n veci închise mi-ați îngropat de-a-
pururi cântul?...

Voi moartelor nemuritoare,

Veniți, căci v'am găsit mormântul ..

Veniți cu toate'n cimitirul ce'n biata-mi inimă'și deschide
Largi porțile să vă primească...

Veniți schelete călătoare,

Veniți sărmane Danaide

Cu buze calde 'nsângerate ca-albastru 'n ceasul
înserării!

C E L E I C A R E M I N T E

Et fais-moi des serments que tu rompras demain

PAUL VERLAINE

EU știu c'ai să mă'nșeli chiar mâine...

Dar fiindcă azi mi te dai toată,

Am să te iert —

E vechi păcatul

Și nu ești prima vinovată!...

În cinstea ta — cea mai frumoasă din toate fetele
c'e mint,

Am ars miresme-otrăvitoare în tripieduri de argint,

În pat ți-am presărat garoafe

Și maci —

Tot flori însângerate

Și cu parfum de brad pătat-am dantela pernelor
curate,

Iar în covorul din perete ca și'ntr'o gâstră am înfipt

Trei ramuri verzi de lămâiță

Și-un ram uscat d'Eucalipt.

Dar iată,

Bate miezul nopții...

E ora când amantii — alt'dată

Sorbeau cu-amantele 'mpreună otrava binecuvântată.

Deci vino,

Vino și desprinde-ți din pieptenul de fildeș, părul,

Înfițeți în priviri Minciuna

Și'n caldul buzei Adevărul

Și spune-mi :

Dintre câți avură norocul să te aibă-așa

Câți au murit

Și câți blestemă de-a nu te fi putut uita?...

Eu știu c'ai să mă'nșeli chiar mâine...

Dar fiindcă azi mi-te dai toată,

Am să te iert —

E vechi păcatul

Și nu ești prima vinovată.

Deci, nu-ți cer vorbe 'mperechiate de sărutări,

Nu-ți cer să-mi spui

Nimic din tot ce-ai spus la alții,

Ci tot ce n'ai spus nimănui.

Și nu ți cer patima nebună și fără de sfârșit,

Nu-ți cer

Nimic din ce poetul palid cerșește 'n veci de veci,
stingher,

Vroi doar să-mi schimbî de poți o clipă din șirul
clipelor la fel,

Să-mi tornî în suflet înfinitul unui pahar de hidromel,

În păr să-mi împletești cununa de laur verde

Și'n priviri

Să-mi împietrești pe veci minciuna neprihănitelor
iubiri.

Și-așa tăcuți —

Ca două umbre, trântiți pe maldărul de flori,

Să 'ncepem slujba 'n miez de noapte

Și mâine s'o sfârșim în zori!

ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ

ÎN seara când ne-om întâlni —
Căci va veni și seara-aceea;
În seara-aceea voiu aprinde trei candelabre de
argint

Și-ți voiu ceti
Capitole din epopeea
Amantelor din Syracusa,
Cytera,
Lesbos

Și Corynt...
Și'n seara când ne-om întâlni

Te-oi întrebă
Ca și pe multele pe care le-am întrebat 'naintea ta:
— Voești sau nu, să fii a mea?

În seara când ne vom iubi—
Căci va veni și seara-aceea;
In pat vom presăra buchete de trandafiri și chi-
paroasă.

Ne vom închide-apoi în casă,
Și vom svârli în stradă cheia...

Și'n seara când ne vom iubi
Te-oi întrebă
Ca și pe multele, pe care le-am întrebat 'naintea ta:
— Voești să nu mai fii a mea?...

Și'n seara când ne-om despărți —
Căci va veni și seara-aceea;

Vom stinge flacăările-albastre din candelabrele
de-argint,
Iar florile de chiparoasă și trandafirii-i vom presă
In cartea roză-a epopeii
Amantelor din Syracusa,
Cytera,
Lesbos
Și Corynț...
Și'n seara când ne-om despărți
Te voi rugă
Ca și pe multele care le-am sfătuit 'naintea ta:
— Să-ți amintești c'ai fost și-a mea!...

M A R Ş F U N E B R U

Vouă şi lor

VOI care le-aţi iubit,
Voi care le-aţi cântat,
Voi care le-aţi pierdut,
Şi-aţi plâns
Şi le-aţi uitat...
Şi totuşi le păstraţi ca'ntr'un breloc de-argint
Şi astăzi, fără voie, în suflet încadrată
Icoana lor —
Icoana amantelor ce mint —
Cernită 'n resemnarea regretelor de-altă dată;
Voi care le-aţi pierdut
Şi-aţi plâns
Şi le-aţi ertat;
De ziua lor
Căci mâine ziua tuturor
Din cântecele voastre cu care-altă dată voi
Imprumutaţi eternul sclipirilor astrale
Femeii ce 'ntâmplarea v'o trimisese 'n cale,
Din cântecele voastre cu care-altă dată voi
Insufleţeaţi nimicul eternului noroiu,
Faceţi un rug pe care drept jertfă s'aruncaţi
Tot ce păstraţi în suflet, ca'ntr'un breloc de-argint,
Şi'n cinstea lor —
In cinstea amantelor ce mint —
Daţi foc minciunii 'n care altă dată vă 'ncredeaţi

Toți care le-ați iubit
Toți care le-ați cântat,
Toți care le-ați pierdu
Și-ați plâns
Și le-ați iertat!...

LITURGHII BARBARE
QUINTET ATEU

C L O P O T E L E

SUNĂ clopotele...
Sună clopotele'n depărtare.
Clopotele!... Clopotele!...
Câte clopote să fie?
Câte voci nedeslușite mor în zori, iar noaptea 'nvie?
Câte voci învie'n cântul liturghiilor barbare?...
Clopotele, clopotele...
Tac și'n urmă sună iară.
Sunt trei clopote de-aramă sau trei clopote de-argint?
Și ce Christ vorbește'n glasul clopotelor ce ne mint
De atâția ani de-arândul
Și la fel ca'n prima seară?...
Ce nebun profet mai vine să ne spună că-i trimisul
Celui ce făcú pământul din nimic?
Și ce minciună
Iar schimba-va fața lumii?...
Sună clopotele,
Sună,
Ca și'n noaptea când surâse pentru prima oară
Sfinxul!...

Sunați clopote de-aramă.
Sunați clopote de-argint...
Vântul să vă'nalțe cântul tot mai sus.
Tot mai departe —
Să vă spulbere'n albastru mângâierile deșarte
Și să vă sugrume glasul profetilor ce mint.

IN ORAȘUL CU TREI SUTE DE BISERICI

IN orașul cu trei sute de biserici,
De trei ani
Sună clopotele'ntr'una...

Și orașu-i plin de lume

Ce se'ntreabă:

— Unde-i sfântul?...

Unde-i sfânta fără nume?...

Pentru cine sună 'ntr'una clopotele de trei ani?...

Preoții 'mbrăcați în negru ca și cioclii,
De trei ani,

Incruntați privesc mulțimea albă adunată'n stradă —

Preoții 'mbrăcați în negrul pasărilor mari de pradă

Tremură când văd mulțimea răsvrătită de trei ani!...

Unde-i sfântul?

Unde-i sfânta fără nume?

Să ne spună

Pentru cine sună 'ntr'una clopotele de trei ani?

Cui trimitem noi atâtea lumânări

Și-atâția bani?

Unde-i sfânta iertătoare de păcate?...

Să ne spună...

Și'ntrebările mulțimii răzvrătite

Se ridică

Ca și valurile mării frământate de furtună

Și'n orașul cu trei sute de biserici,

Par'că pică

Din văzduh amenințarea:
— Să ne spună... să ne spună...

.....

În orașul cu trei sute de biserici,
De trei zile,
Nu mai sună nici un clopot—nici un clopot de
aramă;
Și orașul cu trei sute de biserici
De trei zile,
Pare-a fi pictat în dosul unui geam de panoramă!...

G Ö T T E R D Ä M M E R U N G

O R,
In ziua-aceea, cerul, înnegrit de fum,
Părea

Un tavan de catedrală ce se năruie;

Iar fumul

Din clopotnițele-aprinse

Deschideà 'n albastru drumul

Altui fum mai greu, mai negru...

Și albastrul se 'nnegrea...

Ârd bisericile toate...

Ard *Credințele* bătrâne...

Ard *Hristoșii*

Și *Trecutul* —

Arde par'că lumea 'ntreagă...

Ce *Nebun* venit de-aiurea nu putù să ne 'nțeleagă?

Ce'ndrăzneț aprinse focul ereziilor păgâne?

Și ce nou *Profet* veni-va să clădească 'n noi cuvinte

Casa celui care n'are nici sfârșit

Nici început?...

Cine-o să ne 'nvețe iară ce-am uitat —

Tot ce am crezut?...

Cine-o să ne ierte nouă ce-om greși deaci 'naintea?...

Cine-o să ne'ndrepte pașii spre *mai bine*?

In război,

Cine-o să ne poarte-armata spre victorii?

Și pe Mare

Cine-o să le-arate calea yachturilor călătore? ...
Cine-o să ne-adoarmă 'n inimi teama zilelor
de-apoi? ...

.....
.....
Și mulțimea 'nspăimântată
Spre clopotnițele-aprinse
Se 'ndrumează grupuri, grupuri ...
Ceii *Cuminți*-
Privesc plângând —
Plâng ea resturile unei colosale-armate 'nvinse:
Iar *Nebunul*
Stă deoparte și zâmbește fredonând:
— *Götterdämmerung!* ...

LA UMBRA CRUCILOR DE LEMN

TREI cruci de lemn —

Trei cruci enorme de lemn, vopsit cu trei colori
Păzesc pe marginea șoselei fântâna celor
credincioși . . .

Trei cruci, pe marginea șoselei.
Cu gesturi largi de mâini bolnave
Opresc din drum pe călători
Și par'că-s trei spânzurători
De care-atârână trei *Hristoși!* . . .

Or, într'o zi,

Impinși de-acelaș fatal și funerar îndemn —
Ca două-armate, puse una în fața alteia — *Cuminții*,
Se întâlniră cu *Nebunii* —
Copiii morților de mâine se întâlniră cu părinții,
Și-armatele 'ncepură lupta la umbra crucilor de
lemn.

De-o parte, flutură *stindardul Credinței* —

Alb,

Curat,

Ca *albul curat* al florilor de nufăr;

Iar *tricolorul Nebuniei* închis cu grijă 'n câte-un
cufăr

De craniu omenesc;

Stă gata să-și desfășoare *violetul*,

Și *verdele*,

Și roșiul mort,
La cea d'întâi îngenunchiare a celui *alb* . . .

Și 'ntr'un târziu —
Târziu de tot, când luna-ți pare o caravană 'ntr'un
pustiu,
Iar stelele îți par corăbii închise 'n rada unui port ;
In locul crucilor ce-alt'dată opreau din drum pe
călători
Se deschideau trei gropi enorme . . . . .
Și *tricolorul Nebuniei* adăpostia pe 'nyingători! . . . .

O, NU TE-APROPIA DE MĂNĂSTIRE

A SCULȚI cum sună clopotele 'n turlă —
In turla albă-a negrei Mănăstiri? . . .
A sculți cum sună clopotele 'n turlă
Ca haitele de lupi flămânzi ce urlă? . . .
O, nu te-apropià de Mănăstire
Căci Crucea ei
Și negrele-i zidiri,
N'adepostesc nici pace,
Nici iubire!
O, nu te-apropià de Mănăstire
Și nu te'ncrede glasului din turlă.

Ăscundeți ochi'n palme
Și te'ndreaptă
Spre alt *Profet* decât spre cel de ieri —
Ce-ți pasă dacă nu știi ce te-așteaptă
Când *ce te-așteaptă* nu-i scris nicăiri?

De vrei, ridică-ți brațele spre soare
Și dacă poți, învață de la el
Ce-i fericirea vieții viitoare . . .
De vrei, ridică-ți brațele spre soare,
Și dacă poți, prefă-te'n *Ariel!* . . .

O, nu te-apropià de Mănăstire
Căci Crucea ei,
Și negrele-i zidiri,

N'adăpostesc nici pace,
Nici iubire . . .
O, nu te-apropiã de Mănăstire
Cãci clopotele care sunã 'n turlã
Sunt haitele de lupi flãmânzi ce urlã! . . .

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ

— CLUJ —

CUPRINSUL

ROMANȚA NOULUI VENIT	pag. 7
LA POARTA CELOR CARI DORM	pag. 10
ROMANȚA NOASTRĂ	pag. 12
SPRE ȚĂRILE ENIGME	pag. 15
ROMANȚA MARILOR DISPĂRUȚI	pag. 18
ROMANȚA CELOR TREI ROMANȚE	pag. 20
ROMANȚA CHEII	pag. 22
ROMANȚA ZILELOR DE IERI	pag. 24
ROMANȚA MORTULUI	pag. 25
ROMANȚA MORTII	pag. 27
ROMANȚA CORBULUI	pag. 29
ROMANȚA CELOR CE SE VAND	pag. 31
ROMANȚA PELERINULUI	pag. 32
SONET	pag. 34
PELERINII MORTII	pag. 35
IN TEMPLUL LINIȘTII	pag. 37
NOCTURNĂ	pag. 39
PE DUNĂRE	pag. 40
TOMIS	pag. 41
SOSESC CORĂBIILE	pag. 42
ROMANȚA CELOR TREI CORĂBII	pag. 43

ROMANȚA CELOR TREI GALERE	pag. 45
OCTOMBRE	pag. 47
ROMANȚA CELUI CE S'A 'NTORS	pag. 49
ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ	pag. 51
MULT AȘTEPTATEI . .	pag. 55
ACELEI CARE VA VENI	pag. 55
ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ	pag. 57
ODELETĂ	pag. 58
ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ	pag. 60
CELEI MAI APROAPE	pag. 62
ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ	pag. 64
CELEI CARE TRECE	pag. 66
CELEI CARE PLEACĂ	pag. 67
TREI LACRĂMI RECI DE CĂLĂTOARE	pag. 69
CELEI INVINSE	pag. 70
ROMANȚA AMANTELOR DE IERI	pag. 72
CELEI CARE MINTE	pag. 74
ROMANȚĂ FĂRĂ MUZICĂ	pag. 76
MARȘ FUNEBRU	pag. 78
CLOPOTELE	pag. 83
IN ORAȘUL CU TREI SUTE DE BISERICI	pag. 84
GÖTTERDÄMMERUNG	pag. 86
LA UMBRĂ CRUCILOR DE LEMN	pag. 88
O, NU TE-APROPIA DE MÂNĂSTIRE	pag. 90

ION MINULESCU
ROMANȚE PENTRU
MAI TARZIU
S' A EDITAT ȘI
TIPĂRIT DE
CULTURA
NAȚIONALĂ
BUCUREȘTI 1927